

Jab'kopad 2001

aneb

... shod' mi jednu, nebo dvě...

JAB'KOPAD

19.10. – 21.10.

Tak, konečně je tu první poexpediční výprava. První proto, že předchozí dva výjezdy byly zrušeny. Na stadionu se scházíme v půl čtvrté a čekáme na Michála. Ten má dorazit kolem páté. Zvolna balíme a připravujeme se k odjezdu. Je nás tu pět. Já (Tereza), Markéta, Marcela, Martin a Dig.

A je to tu všechno je jinak. Michál nám právě podal zprávu, že nestíhá, protože z práce odchází právě teď. Zařídí to tak, že nás dojede na trasu. Tak fajn. Odjíždíme bez něj. Je 17:00.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	4262	0	0	15

Chceme jet výjezdovou trasou kolem Hostivařské přehrady. Dig má nějaké potíže s řízením. Zastavujeme v Malesčickém parku a Dig se snaží nalít příčinu poruchy. Problém je v pastorkách. Na všech mu proskákuje řetěz. Cívil se dohadujeme, co s tím jde udělat. Nakonec se Dig rozhodl vrátit na stadion a zůstat doma. Martin ale řekl, že pojedou s ním a spolu něco udělají, aby bylo kolo zase použitelné. My ženský zatím pojedeme dál podle naplánované trasy, Kluci, až to opravě, pojedou nějakou cestou a sejdeme se s nimi v hospodě v Radlíku.

Trz.

A z nás se rázem stává dámská jízda. Jedeme dál podle trasy. Chlapi nám celkem nechybí. Jenom se děsíme toho, že když se něco stane, budeme si muset poradit sami. Docela to sviští a za chvíli jsme u Hostivařské přehrady. Projíždíme kolem ní v naprosté pohodě. Zrovna probíhá západ slunce, takže alespoň něco málo z té romantiky přeci jenom máme. Když opouštíme Prahu, pomalu se stmívá. Funíme do táhlého kopce na Čestlice. V Dobřejovicích chvíli stojíme a koukáme do mapy, kudy dál. Zničehonic Terka upozorovala, že jí syčí zadní kolo. A to je předzvěst ucházející duše. Tak to je první. Už už přemýšlíme, jak kontaktujeme kluky, aby nám přijeli na pomoc, ale pneumatika neměkne a ani duše nejeví jiné známky poškození. Tak o co tady vlastně jde? Čekáme několik minut a zkoumáme všechno možné, odkud by se syčení mohlo ozývat. Flaška plná bublinkové limonády, lékárna se šumivými tabletami, něco v báglech – nic. Nepřišli jsme na to a tak se vydáváme znovu na cestu. Je to pořád do pozvolného kopce. Je úplná tma. Vzpomínáme na kluky, kde asi tak jsou. Neděje se nic zajímavého, kopírujeme přesně naplánovanou trasu a je pohoda. Tedy až na to, že jedeme

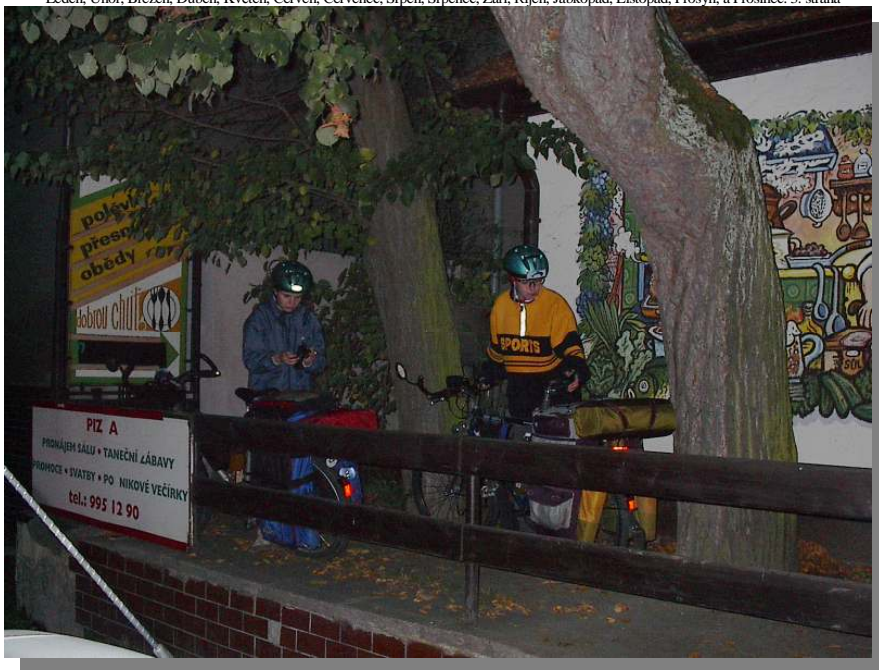
Leden, Únor, Březen, Duben, Květen, Červen, Červenec, Srpen, Srpenec, Září, Říjen, Jabkpad, Listopad, Prosyn, a Prosinec. 2. strana
pořád mírně do kopečka a nějak nám zaostává Terka. Čekáme na ní a jedeme společně. Už se řešíme do Radlíku do hospody.

Sulice. Přejíždíme hlavní, starou Benešovskou, a stoupání je u konce. Ještě posledních 5 km tmavým lesem a pak je tu sjezd a přijíždíme na nějakou hlavní silnici. Aha já už vím, kde jsme. Hospoda je ještě kousek do kopce. Jsme tam za chvíli. Nikde nevidím kola kluků, jsme tu tedy první. No, mezi námi děvčaty, jely jsme sice delší trasu, ale i tak by to byla ostuda, kdy by tu kluci byli dřív. Jdeme dovnitř, objednáváme si grogy, čaje a jídlo a píšeme SMS otázkou klukům, kdeže jsou. Pak se jdu podívat ven a co nevidím? Dvě světylka vedle sebe doprovázená barevným blikáním jak se pomalu blíží ze směru od Prahy. Jsou to kluci a jsou tady. Takže mám radost.
Mrk.

To já taky, oba vypadají dost vyřízeně. Zasedli ke stolu a objednali si stejně jako my, grogy a smažený sýr. A pár už jsme jen seděli, načerpávali síly na další jízdu a povídali si. Mezi řečí jsme si vzpomněli na Michala, se kterým se máme setkat v Prosečnici. Zavolali jsme mu, abychom zistili jeho polohu. Podle toho co říká, je odtud nedaaleko. Přesměrovali jsme jeho jízdu do hospody v Radlíku. Povedlo se. Přijel asi v devět. Tak jsme se všichni sešli v jedné putyce. Ještě chybí Pavel. Ten nás má ale podle plánu dojet až zítra.

Po napájení a zaplacení jsme se venku přiblížili,

nasedli na kola a vydali se ř cili. Ten je dneska v Prosečnici, na chátě Markétina kamaráda. V cestě je nádherné prudké klesání přes Jlové u Prahy do Kamenného Přívozu. Jízda se mění v let. Jenom je trochu zima. Martin s Digem zmizel někde v hlubinách. To se jim to letí, když to tu znají. Všichni jsme prošli Kamenným Přívozem a jedeme po rovině až do Prosečnice. Dorazili jsme tam po hodině svízňé jízdy z Radlířka. Sjezdli jsme ještě lesní cestou ř chátě, vytáhli kola na verandu a po jejím obsazení uvarili čaj. Markéta objevila kytaru a zpěvníky a začala hrát. A tak jsme seděli, popíjeli čaj a zpívali. Ve dvě hodiny jsme usoudili, že by nebylo od věci jít spát. Vybalili jsme spacáky, zabrali volné postele a spali a spali. Dobrou noc na první poexpediční vypravě. Trz

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Prosečnice	50	4304	41,3	15,7	16-4

Ráno 20.10. sobota

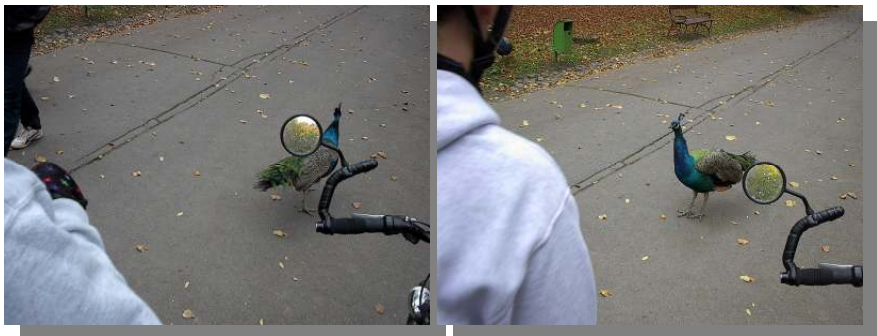
Probouzím se a ven mě vyhání potřeba ... a přitom zjišťuji, že je 10 hodin. Nahoře v podkrovní místnosti už je taky ruch. Martin vstává. Prý psal Pavel, že už je v Kamenici. Před hodinou. Martin mu raději volá a zjišťuje, že Pavel už je pryč v Prosečnici u krámu. Směrujeme ho k

Leden, Únor, Březen, Duben, Květen, Červen, Červenec, Srpen, Srpenec, Září, Říjen, Jabkpad, Listopad, Prosyn, a Prosinec. 4. strana chatě a Martin mu jde naproti. My zatím v klidu vstáváme a snídáme. Pavel už je tu.

Uklízíme a ve 12 hodin odjíždíme. V Krhanicích je uzavírka mostu, ale my projedeme prakticky cokoliv. I tohle v pohodě zvládneme. Pak pomalu stoupáme do ráhlého kopce a pomalu se přibližujeme ke Konopišti. Je pod mrakem, ale není zima. Akorát že je člověk (i ženská) hned zpocenená a když pak jedeme z kopce, nepříjemně to chladí. Je nás teď velká tlupa a díky zvládnuté krajině jsme rozlezlí na silnici v délce několika set metrů. Ale všichni ví, kam jedeme a směrovky jsou tu skoro všude. Čeká se až u Konopiště.

Pavel nás vede po červené značce k zámku. Na cestě jsou pávi a s Digem se dohadujeme o tom, jestli to jsou nebo nejsou slepice.

Ale co je to jedno, hlavně že se dali nalákat na suchý chleba. A v zámeckém příkopu mají medvěda. Je tam sám.

Marcela tvrdí, že tam donedávna měl ještě společníci, ale ta prý umřela. Tak to vidíte, a potom, že chlapi umírají dřív, protože je ženský utrápí k smrti. V medvědíh světĕ je to obrácenĕ. A ani u lidí to není pravda.

Pak jedeme zámeckým parkem do Benešova. Ve večerce kupujeme rum do čaje, protože ten všerejší nám nějak rychle došel. Neprozřetelnĕ jsme totiž koupili jenom malou placatci. Teď je nás sedm, tak snad ten půllitr bude stačit. A pak jedeme dál.

Na návrh Pavla trošku pozmĕňujeme trasu a jedeme po hlavnĕjších silnicích, za to však nejkratší cestou do Divišova do hospody.

A jedeme po hlavní. Jede se strašně, ostatně jako celý den. Asi 8 km před Divišovem jsme zastavili a odpočívali. Do hospody je to už jen těch osm kiláků. Dig je nějakej hotovej. V Benešově zjistil, že mu drhnou zadní brzdy, ale oprava by prý trvala moc dlouho, takže to opraví až v Holsicích. Teď do sebe hodil salát a pokračujeme dál. Tech 8 km ubĕřlo nějak moc rychle. V Divišově jsme zašel do oblíbenĕ hospody, zabrali volný stůl a objednali si vytožený obĕd a k němu grogy.

Trz

Tak mnĕ se ani tak strašně nejelo. Pravda, krajina je hodně zvlněná, ale dneska mi to nějak svĕdčí. Tedy, samozřejmě až na to, že když človĕk zastaví, rázem se udĕlá docela chladno. Ale do hospody jsem se taky moc tĕšila.

Mrk.

Po nacpání pupků jsme vylezi ven a pokračovali dál. Je tma. Jede se přece jen o něco lip. A hlavně to tu je z kopcce až k Radonicim. Tam jsme začali stoupat ostře nahoru. Já jsem jela poslední v kopcce a serpentýnách nad sebou vidim barevně blklaici výstrašny ostatních. V té tmě to vypadá hezky. Akorát se mi vzdalujou.

Když jsem dojela ostatní, tak stáli a odpočivali. Alespoň to tak vypadalo. Zavialo mě, že parkujou v zatáčce a ještě nějak pitomě. Mně za takovéhle zastavení vždycky nadávají. To je divný. Zastavila jsem, zaparkovala kolo a šla k nim. Všichni stáli v hloučku kolem Diga, který ležel na zemi a cosi šorečnatě podnikal. „Co se stalo?“ zeptala jsem se. Martin mi popsal, jak jel do kopcce a Digovi se najednou nedostávalo kyslíku a tak zastavil a Dig čtěl ještě opustit zatáčku, ale nezvládl to. Zaparkoval kolo, našel si místo mimo silnici a lehnul. Čivil tam tak lapal po vzduchu a my ho udržovali při vědomí. Vypadalo to s ním tak špatně, že jsme zavolali záchranku. Přijeli asi za dvacet minut. Naložili Diga na nosítka a přenesli do vozu. Tam mu dali kyslík, napicili kapačku a odvezli do nemocnice do Benešova.

Po odjezdu sanitky jsem zavolala příbuzenstvu a požádala o pomoc. Potřebovali jsme nějak odvézt Digovo kolo. Bylo nám vyhověno a za dvacet minut přijeli příbuzní se škodovkou. Buggy jsme dali do kufru a kolo naložili na střechu. Tak to bychom měli. Trz

Docela nám to nahnalo strach. Ono to totiž nevypadalo vůbec pěkně. Digovi se dneska celý den jelo blbě. Jel vzadu, ale to prý bylo tím, že mu drhly ty brzdy. Pak si je povolil a prý to bylo lepší. I z té hospody vyrazili s Martinem jako diví. A zbytek už víte od Terezy. Jak Dig chvílemi skoro nedýchal, jak přijela sanitka, jak měl pan doktor pěkně nahnáno, protože měl prý podezření na pneumotorax a i to, jak ho nakonec odvezli s tím, že to pravděpodobně nic vážnějšího nebude. Ale přesvědčit se chtěli sami až v Benešově v nemocnici. A nikomu nedovolili jet s ním, takže jsme po odjezdu sanitky osaměli na tmavé silnici uprostřed lesa, smutní a vystrašení. Terka objednala odvoz kola a nám se pomalu začala vracet do žil lepší nálada. Mrk.

A pak jsme pokračovali po svých. Vyšlápli jsme na vrchol kopcce, spadli do kácova, vyjeli kopec za ním a šli do Holsic. Tam jsme zaparkovali kola do stodoly a přesunuli se do baráku.

Dostali jsme čaj, roláče, perníč a chlebičky. A také jsme jenom seděli, povídali si a papali.

Markéta zavolala do nemocnice, aby zjistila, co je s Digem. Bylo jí řečeno, že už ho tam nechťejí, že mu provedli všechný možný vyšetření a že byl jenom trochu unavený a přetěženej a že si pro něj máme přijet.

Poprosila jsem Romana, pána domu a vládce nad autem, aby ještě jednou vyjel. Souhlasil. Nasedl s Markétou do auta a jeli do Benešova. Vrátili se kolem půlnoci. Šli jsme k autu a Markéta nám řekla, že jedou do Prahy a že pojedou s Digem, aby nebyl sám. Tak jsme naložili jejich bágly do auta, zamávali jim na rozloučenou a šli spát. Dobrou noc. Ať vás blešky štipou celou noc. Trz.

Já jsem jela s Romanem do nemocnice a přemýšlela jsem nad věrou sestřičky, která říkala, že si máme Diga odvézt domů, ale k telefonu prý mi ho nedá, protože se bojí, že mu zkolabuje. Tak to teda musel být přetěženej opravdu „jenom trochu“. Taky jsem se bála, že moc otravujeme, ale Roman byl strašně hodný a ochotně sliboval, že když bude potřeba, odveze Diga ještě dnes do Prahy.

A jsme tu. Benešovská nemocnice. Prozvonili jsme se až na oddělení, kde opravovali Diga. Ležel na vyšetřovně a reagoval jen velmi pomalu a málo. Bylo to, jak nám doktorka sdělila, díky morfinu, který mu dali v sanitce. Byl trochu malátný. A jak by jistě sám dodal, neschopen vlastní pasrvy.

Poděkovali jsme, rozloučili se a dovedli jsme ho k autu. Ve světlejší chvíli projev il přání jet raději domů, do Prahy, do ... Jenže na to jsme měli myslet dřív. Teď musíme zpátky do Holšic, pro klíče a pro bāgly. Roman je neuvěřitelně ochotný. Musí mu být jasné, že tahle akce nebude trvat pět minut. Jedeme. A to i přestože ráno brzy vstává.

V Holšicích jsme asi za hodinu. Tady už se skoro spí. Je půlnoc. Balíme nachystané spacáky a karimatky, které nám tu ostatní připravili, protože předpokládali, že budeme spát normálně s nimi. Pojedu do Prahy s Digem. Nemůžu ho tam nechat samotářského. Ještě by tam vyváděl nějaké skopičiny. Nakládáme bāgly, pro kola si dojedeme někdy později, loučíme se a jedeme.

Dig pospává a my se po dálnici blížíme ku Praze. Už je dávno po půlnoci. V jednu přijíždíme na Žižkov. Ubytovávám Diga u sebe doma, děkujeme Romanovi a jdeme spát.

Dig spí ještě skoro celou neděli. Odpoledne drobně prší. Myslím na ostatní, jak se asi mají a kde jsou. Navečer se tady stavila Marcela, že prý dojeli v pohodě a ve zdraví, akorát že trošku zmokli. A že všichni moc pozdravují a že se brzy zastaví. Mrk.

A teď se zase vraťme zpátky do Holšic.

Technická data Dig

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Holšice	45	4353	49,3	13	12-4

Technická data Mtn

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Holšice	43	3983	59,8	14	---

Neděle 21.10.

Zaspali jsme. Budíme se až v půl desáté. Je hodně znát, že od posledního výjezdu uplynula spousta času a že byl večer išek, se všemi zážitky únavný.

balíme a odjíždíme kolem jedenácté. Jedeme podle trasy přes Řendějov, Čestín a Mitrov do KNČL.

Neděje se celkem nic zajímavého, jede docela dobře. V KNČL stavíme v oblíbené hospodě na oběd. Objednáváme si požer a odpočíváme. Myslíme na Diga a Markétu a pokoušíme se jim dovolat. Božuzel bez úspěchu. Po jídle ještě tečujeme a pak už platíme a odjíždíme nekratší cestou k domovu. Jedeme známou cestou přes Vyžlovku, Babice, Babičky a Dubeč. Před Dubčí stavíme dáváme si krabičkovou pauzu a radíme Pavlovi jak se nejnrychleji dostane na Černý Most.

Pak už jedeme přes Štěrboholy a po řivní na Spojovací. Tam se od nás odpouje Martin. Já, Marcela a Michal jedeme dál. Před poliklinikou se odpouje Marcela, která musí na stadion. S Michalem jedeme zadem na Basilejské náměstí a odtud už jede Michal sám, až do Nuslí. Tak, je půl osmé a výprava končí. Snad ta příští bude bezproblémovější. Trz.

Technická data Tereza:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	45	3764	84,5	15	---

Celková technická data:

Sedm nenapravitelných...: Martin, Já (Tereza), Markéta, Michal, Marcela, Pavel a Dig

185 km

NA DUŠIČKÝÝÝ!!!

Účast

Oficiálně přiznaná kilometráž

Příště

Trasa výpravy

Praha Žižkov	Krhanice	Chabeřice
<i>Romantický výjezd kolem Hostivařské přehrady</i>	Netvořice	Řendějov
Křeslice	Václavice	Stará Huť
Pitkovice	Konopiště	Staré Nespeřice
Herink	Okrouhlice	Opatovice II
Radějovice	Teplýšovice	Smilovice
Křížkový Újezdec	Křešice	KNČL
Jílové u Prahy	Divišov	Vyžlovka
Kamenný Přívoz	Kácov	Babičky
<u>Kamenný Přívoz</u>	<u>Holšice</u>	Praha Žižkov

© Hell´s Tour+ 2001
„Mrk“ & „Trz“
Neprodejné